

3) Ἀναπαρίσταμαι, ἐμφανίζομαι Κύνθ. : Ὁ δεῖνα ἀνε-
πειτᾷ ἔς τὰ μάτια μου (ἀναπαρίσταται ἢ εἰκὼν του εἰς τὴν
φαντασίαν μου). 4) Ἀνασκιρτῶ Σίφν. : Ἦνεπέταξε ἀπὸ τῆ
χαρὰ του. 5) Φεύγω τάχιστα, ἐξαφανίζομαι Μύκ. Σίφν.
Σῦρ. : Ἀνεπέτασε ὁ δεῖνα Σῦρ. Ἀνεπέτασεν ἢ οκούπα ἀπο-
μπροστά μου αὐτόθ. Ἀπομέσα ἀπὸ τὸ σῶμα ἠνεπέτασε τὸ
μαχαιράκι Σίφν. Ἀνεπειτᾷ τὸ ζωντανὸ (κλεπτόμενον ἐξαφα-
νίζεται) Μύκ. || Φρ. Ὡ, ποῦ ν' ἀνεπειτάξης! (νὰ ἐξαφανι-
σθῇς ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς! Ἀρὰ) Σίφν. Συνών.
ἀναλήφομαι (ιδ. ἀναλήφω 2), ἀναφταώνομαι (ιδ.
ἀναπαταγώνω 2), συνών. φρ. γίνομαι ἄφαντος.

β) Ἐξαντλοῦμαι ταχέως Σῦρ. : Πότε ἀνεπειτᾷ ἢ ζάχαρι!

γ) Ἀποθνήσκω Κίμωλ. : Ν' ἀπομείνῃ τ' ὄνομά μου
κ' ἐγὼ νὰ νεπειτάσω! Συνών. ἀναπαύομαι (ιδ. ἀνα-
παύω Β 2), πεθαίνω. 6) Συσπῶμαι νευρικῶς Κάρπ.
Κρήτ. Κῶς Λυκ. (Λιβύσσ.) Μεγίστ. Ρόδ. : Ἀνεπειτᾷ τ' ἀμάτι
μου Κρήτ. Ἀνεπετοῦν τὰ μάτια μου Κάρπ. Νεπειτᾷ τὸ
μ-μάτι μου Κῶς. Συνών. ἀναπεταρίζω 2, ἀναπετάρω,
παίζω. 7) Ἀνασύρω τὰς χειρίδας διὰ νὰ εἶμαι εὐθετος
πρὸς ἐργασίαν Σύμ. : Ἀμπέτασε! Συνών. ἀνασκουμπώ-
νομαι (ιδ. ἀνασκουμπώνω). 8) Ρίχνω στάχυα εἰς
τὸ ἄλῳν Χίος

ἀναπηδῶ Πελοπν. (Λακων. Μάν.) — ΣΖαμπέλ. Πόθεν
ἢ λ. τραγουδῶ 38 — Λεξ. Βλαστ. ἀναπηδάω Πελοπν.
(Λακων.) — ΚΠασαγιάνν. Παραμύθ. 51 ἀναπ-πηδῶ Νίσυρ.
ἀνεπηδῶ Κύνθ.

Τὸ ἀρχ. ἀναπηδῶ.

1) Σηκώνομαι ἐπάνω μὲ ὀρμὴν ΣΖαμπέλ. ἔνθ' ἀν.
ΚΠασαγιάν. ἔνθ' ἀν. : Ἀναπηδάω, ρίχτω τὸ χέρι ἔς τὸ σε-
λάχι, βγάνω τὴ δίκανη πιστόλα, τοῦ φωνάζω ΚΠασαγιάν.
ἔνθ' ἀν. || Ἄσμ.

Κομπώστε καὶ ἔς τὰ πόδια μου διὰ τοῖς οἰδερένιες κλάπτες
νὰ ἰδῇτε πῶς ἀναπηδοῦν Ρωμαῖοι παλληκάρια
(κλάπτες = ποδοκάκαι) ΣΖαμπέλ. ἔνθ' ἀν. 2) Πηδῶ
Νίσυρ. Πελοπν. (Λακων.) — Λεξ. Βλαστ. : Ἄσμ.

Δίει βιτσεῖν τοῦ μαύρου του, σὰν ἀστραπὴ πετεινίται
καὶ ἀναπ-πηδᾷ βουν' ὡς βουνό, βραδυάζεται ἔς τὸν κάμπο
Νίσυρ. 3) Ἀναβράζω, κοχλάζω Πελοπν. (Λακων. Μάν.) :
Τὸ αἶμα ἀναπηδᾷ. 4) Μετβ. κάμνω τι νὰ φουσκώσῃ
Κύνθ. : Ὁ φοῦρνος ἀνεπήδησε τὰ ψωμιά.

ἀναπήζω, ἀναπήσσω Δ.Κρήτ. ἀνεπήσσω Α.Κρήτ.
ἀναπήζω Δ.Κρήτ. Σῦρ. (Ἐρμούπ.) ἠαπήζ-ζω Σύμ ἠαπή-
τζω Σύμ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. πήζω.

1) Ἀναζυμώνω τὸ προζύμι ἐπαυξάνων αὐτὸ διὰ τῆς
προσθήκης ἀλεύρου καὶ ὕδατος διὰ νὰ ἐπαρκέσῃ ἔπειτα
εἰς τὴν ζύμωσιν τοῦ ὅλου φυράματος Κρήτ. Σῦρ. (Ἐρ-
μούπ.) : Ἄσμ.

Τὴ Δευτέρα κοσκινίζει | καὶ τὴ Δρίτη ἀναπήζει
τὴ Δειράδη τὸ ζυμώνει, | Πέφτ' ἀνέβηκε, φουσκώνει
Κρήτ.

Ψεῖρα ἀνάπηζε σὲ πεταλίδα μέσα
ψεῖρα ἀνάπηζε καὶ ὁ κορξὸς ζυμώνει
(σχωπτικόν) αὐτόθ. Συνών. ἀναδέρνω, ἀναδεύω Α 1 β,
ἀναδίνω Α 5, ἀναδορῶνω 1, ἀνακαινίζω 2, ἀνα-
κινῶ 2, ἀναπιάνω 2, ξαναγώνω. Πβ. ἀνακάνω.

2) Διαβρέχω Σύμ. : Ἐνάπησα τὰ ροῦχα μου. Ἐναπή-
θην ἢ γῆς ἀπὸ τοῖς βροχάς. Συνών. ἀναλύω Α 2 β,
μουσκεύω.

ἀνάπημα τό, Ἄνδρ. Κάρπ. Κρήτ. Χίος κ. ἀ. ἀνά-
πημα Χίος (Αὐγών.) ἀνάπ'μα Λέσβ. (Πλομάρ.) Τήν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναπήζω.

1) Τὸ νὰ ζυμώνῃ τις Κρήτ. : Νὰ ἤθελα κατές πῶς
βαρεῖσθαι κάθε βδομάδα τ' ἀνάπημα! (νὰ ἤθελα κατέχεις,
νὰ ἐγνώριζες πῶς κττ.) — Δὲ μ' ἄφηκε τ' ἀνάπημα νὰ ἔρθω.
Συνών. ζύμωμα. 2) Ποσότης ζυμωμένης ζύμης, ἢ
ὁποία φυλάσσεται ὡς προζύμη διὰ τὸ ἐπόμενο ζύμωμα
ἔνθ' ἀν. Συνών. ἀναδεμῆ 2 β, ἀνάπιασμα 1 β, μαγιά,
προζύμι.

ἀνάπηρος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀνάπ'ρους Θράκ. (Ἀδρια-
νούπ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀνάπηρος = ὁ ἔχων βεβλαμμένον μέ-
λος τι τοῦ σώματος.

Ὁ ἔχων βεβλαμμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς ἢ ὁ τυφλός.

ἀναπιάνω σύνηθ. ἀναπιάνου βόρ. ιδιῶμ. ἀνε-
πιάνω Ἄνδρ. Θήρ. Κάρπ. (Ἐλυμπ. κ. ἀ.) Α.Κρήτ. Νάξ.
(Ἀπύρανθ.) ἀνιπιάνου Μακεδ. (Χαλκιδ.) ἠνεπιάνω
Α.Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. πιάνω. Ἡ λ. καὶ παρὰ
Βλάχ.

1) Πιάνω, κρατῶ τι Ἡπ.Λευκ. — Λεξ. Πρω. : Ἀνάπιασε
μου λιγάκι τὸ παιδί, γιατί με κούρασε Λεξ. Πρω. Ἀνάπιασέ
μου νὰ φορτωθῶ (εἰς τὸ ἀνάπιασε ἔνν. τὸ πρᾶγμα ποῦ
πρόκειται νὰ φορτωθῇ ὁ λέγων) Λευκ. || Φρ. Ἀναπιάνω
ἔς τὸ στόμα (ὀνειδιζῶ, ψέγω) Ἡπ. Ἀναπιάνω ἔς τὴ γλῶσσα
(συνών. τῇ προηγουμένῃ) Λεξ. Πρω. 2) Ἀναζυμώνω
τὸ προζύμι πρὸς αὔξησιν τῆς ποσότητος διὰ τῆς προσθή-
κης ἀλεύρου καὶ ὕδατος προπαρασκευάζων οὕτω αὐτὸ
διὰ τὸ προσεχές ζύμωμα σύνηθ. : Ἀναπιάνω τὸ προζύμι
σύνηθ. Βάλι θιρμό ν' ἀναπιάσων (ἔνν. τὸ προζύμι) Σκόπ.
Θ' ἀναπιάκων τοῦ προζύμι' Ἡπ. (Ζαγόρ.) Προζύμι ἀναπια-
σμένο πολλαχ. || Φρ. Ἀναπιάνουν προζύμι (ἀρχίζουν δια-
πραγματεῦσαι διὰ συνοικέσιον. Ἡ φρ. ἐκ τοῦ ἐθίμου
νὰ προπαρασκευάσουν ὡς ἀνωτέρω τὸ προζύμι διὰ τὴν
ζύμωσιν τῶν ἄρτων τοῦ γάμου) Πελοπν. (Φεν.) Ἀναπιάνουν
τὰ προζύμια (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Πελοπν. (Βασαρ.)
Ἀνάπιακαν τὰ προζύμια (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Ἡπ.
(Χουλιαρ.) Ἀναπιάσαν τὰ προζύμια (ἤρχισαν νὰ ἐρρίζουν)
Πελοπν. (Βυτίν.) Ἀναπιάστηκαν τὰ προζύμια (ἐδόθη ἀφορμὴ
πρὸς διαπληκτισμόν) Φεν. || Ἄσμ.

Δὲ θέλ' ἀπὸν τὸ σὶ σου προζύμι ν' ἀνεπιάσω,
γιατὶ βρομεῖ, γιατί ξιδιῖ, τὸ ζυμωτὸ θὰ χάσω
(ξιδιῖ = ξινίζει) Α.Κρήτ.

Μὴ δάκρ' ἀναπιάνει τὴ μαγιά, μὴ δάκρ'α τὴ ζυμώνει
Μακεδ. (Πάγγ.) Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀναπήζω 1. 3) Ζυμώνω
ἐκ δευτέρου τὸν ὥμον ἄρτον διὰ νὰ μὴ ξινίσῃ Μακεδ.
(Σιάτ.) 4) Πλάττω, ἐπὶ ἄρτου πλαττομένου ἐκ τοῦ ἐτοί-
μου φυράματος Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ. : Ἀναπιάνω
τὸ ψωμί Λεξ. Δημητρ. Συνών. πλάθω. 5) Ἀρχίζω τι
Πελοπν. (Μαζαίικ.) κ. ἀ. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. : Ἀνά-
πιασέ μου μιὰ ταντέλλα Λεξ. Πρω. Πόλεμος ἀναπιάστηκε
Μαζαίικ. Ἀναπιασμένο ἐργόχειρο (τὸ ὅποιον ἤρχισέ τις διὰ νὰ
συνεχίσῃ ἄλλος) Λεξ. Δημητρ. 6) Ράπτω, ἐπιδιορθώνω
τι φθαρὲν Θήρ. Συνών. ἀναμπαλώνω, ἀναρράπτω,
ἀποπιάνω, μπαλώνω. 7) Ἀναζωπυρῶ, ἐνισχύω ἐπὶ
πυρὸς Θήρ. Πελοπν. (Δημητσάν.) : Ἀναπιάνω τὴ φωτιά
Θήρ. Φέρε ἕνα κάρβουνο ν' ἀναπιάσωμε τὴ φωτιά Δημητσάν.
Συνών. ἀναγκάζω Α 6, ἀναδεύω Α 1 δ, ἀναθάλλω
Β 1, ἀνακαρῶνω (II) Β 1 β, ἀνακατεύω Α 1 β, ἀνα-
κατώνω Α 1 β, συνταυλίζω. 8) Ἐχω διὰ στόματος,
ὑπομνήσκω Ἡπ. — Λεξ. Δημητρ. : Μοῦ ἔκανε ἕνα μικρὸ
καλὸ καὶ τὸ ἀναπιάνει ὁλοένα Λεξ. Δημητρ. : Μόδουκες μιὰ
φουρὰ μιὰ λίρα καὶ κάθε μέρα τ'ν ἀναπιάν'ς Ἡπ. Ἀναπιάνουν
τὰ καλά μ' (τὰς εὐεργεσίας μου) αὐτόθ. || Γνωμ. Τὸ πολὺ

